

CERKVENI GLASBENIK.

Organ Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z muzikalno prilogo vred 2 gold.,
za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije 1 gold. 50 kr.

Vredništvo in opraviništvo sta na mestnem trgu št. 10.

Cecilijansko društvo je-li za lavantinsko škofijo potrebno?

(Dalje in konec.)

c) Kako se po naši škofiji petje izvršuje? Ker nimamo nikjer pevskih šol, nimamo pravice izobraženega merila rabiti.

Po nekaterih cerkvah se pa vendar o večih svečanostih umetno peje: slišijo se „tantum ergo,“ latinske okrajšane maše, solo z orglami, kvarteti, marši med sv. mašo in procesijo in podobne stvari. Ljudje strmijo, pevci se občudujejo, muzikantje brke vihajo.

Meni je ta prikazen celo enaka oni, ko dekla gosposlinji kaj ukrade pa da vbogaime. Vsi ti pevci in godci imajo morda dober namen, pa slabo sredstvo. Ne da se kaj bolj priprostega in svetega ob enem misliti, kakor so cerkveni responsoriji pri sv. maši; — zakaj pa se nikjer in nikdar ne slišijo? Ker se jih niso nikdar učili!

V prav mnogih cerkvah peje vse ljudstvo pri službi božji; pri drugih pojejo k blagoslovu in pridigi vsi, pri maši le dve, tri ženske; pri nekaterih še teh ni. Kaj rečemo k temu? Ljudsko petje je hvalevredno zaradi množine (materia); pomanjkljivo, ker ni celo nič opiljeno (forma), v obeh obzirih pa je dokaz lepe zrele žetve, kateri manjka delavcev. Delavci pa moramo biti tisti, ki nas je Gospod sam poslal delat v svoj vinograd. Kakor pa v drugih strokah ne oznanjujemo nauka svojega, ampak Kristusovega, tako imamo dolžnost v. cerkvenem petju poučevati Kristusova načela.

Kdor se je le 4 tedne pečal s pravim cerkvenim petjem tudi v najbolj priprosti obliki, ta je našel, da je naše petje sploh posvetno, gizdavo, sentimentalno. Cerkev pa tirja petja ponižnosti, pobožnosti, srčnosti. Ta razloček se lahko bere: razumeti se more le po posluhu. Cecilijansko društvo nam bo dajalo priložnost ta razloček študirati. Izgled dobrega petja zdaj imamo pri križevem potu: Kar pri tej pobožnosti mašnik molijo pri slednji postaji, ravno isto izraža tudi dotična kitica. Melodija pa skuša misel trpljenja izraziti v tonu; ona je dobra, ker je primerna. Pa takih izgledov se zdaj ne nahaja veliko. Naše mašne pesmi n. pr. so primerne službi božji po svojih besedah;

muzikalni del pa ji je večinoma neprimeren. Pri petih mašah mora vsako izobraženo uho ogromni razloček čutiti, ki leži med „dominus vobiscum“ mašnika in „et cum spiritu tuo“ organista. To so le navadni primeri, kako da sedanje petje ni zvezano z liturgijo; našli jih bomo sčasoma še veliko več.

Dva navadna izgleda umetnega petja naj še sledita: Prav pogostem se sliši pri nas Haydnova pesen: „Hier liegt“. Kar je pri tej pesni lepega, graduale, Agnus Dei, se celo opusti; kar je po harmoniji veličastno, se spremeni v posvetno vižo. Zakaj? Pesen je umetno zložena ter tirja umetno izobraženih pevcev; pri nas pa živa duša ne zna peti, ampak le sekundirati, ergo — se vsa pesen strati.

Drugi izgled naj bo Miklošičeva maša: „o sladka ura“. Tekst te pesni ni lahko razumljiv; muzikalni del ima mnogo lepih pa težkih harmonij. Človeka res boli, ako mora poslušati, kako se pravilno, duhovito sestavljene muzikalne misli raztešejo od neveščih pevcev. Kje je vzrok? Mi hočemo peti, pa se nočemo učiti. To naj zadostuje! Kdor je v stanu muzikalno in liturgično premišljevati, bo pritrdil; kdor tega ne premore, dajemo mu prilžnosti misliti.

Kakošno je torej cerkveno petje po Lav. škofiji? Odgovor: Pomanjkljivo gledé učiteljev in pevcev; pomanjkljivo gledé liturgije in umetnosti.

Zdaj pa napravimo navadni šolski sklep: Na eni strani imamo pomanjkljivo petje, na drugi strani pa prijateljsko društvo, ki hoče cerkveno petje po dobrih načelih gojiti: Ali ga nam je treba? Ako Cecilijanskega društva še ni bilo, bi nam bila dolžnost se po njegovih načelih ozirati; ker pa društvo že živi, se nam ga je okleniti.

Znano nam je vsem, da moramo duhovno reformo začeti pri sebi, ne pri drugih; vemo tudi, da potrebuje slednja reforma časa, previdnosti, vstrajnosti; pozabili tudi nismo besed apostolovih, da pride rast od Boga: ravnajmo se po teh načelih, drugo pa prepustimo božji previdnosti! *Dr. Kukovič.*

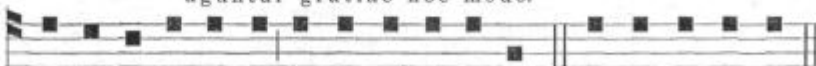
Petje pri čč. oo. Benediktinih v Sekovi na Gorenjem Štajerskem.

P. Angelik Hribar.

(Dalje.)

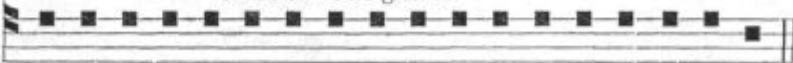
POST PRANDIUM

aguntur gratiae hoc modo.

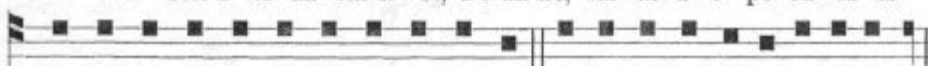
Dicto a Lectore:

Tu autem, Do-mi-ne, mi-se-re-re no-bis. R̄. De-o gra-ti-as.

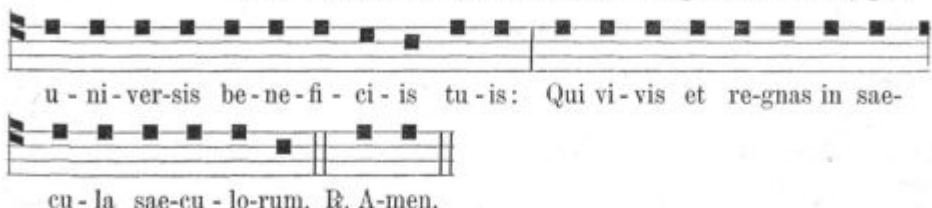
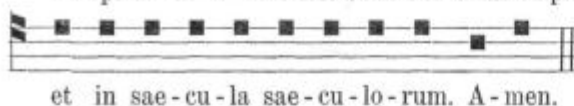
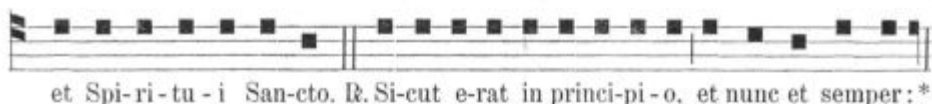
Omnes surgunt.

Superior incipit:

Ÿ. Con-fi-te-an-tur ti-bi, Do-mi-ne, om-ni-a o-pe-ra tu-a.

R̄. Et sanc-ti tu-i be-ne-di-cant ti-bi. Ÿ. Glo-ri-a Pa-tri et Fi-li-o; *

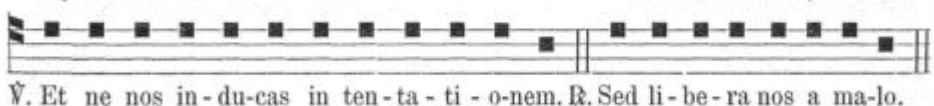
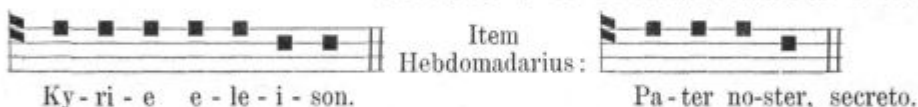

Incipit Hebdomadarius Psalm. MISERERE mei, Deus,
et ceteri a parte Hebdomadarii prosequuntur:
Secundum magnam misericordiam tuam.

Reliqui vero ex altera parte:

Et secundum multitudinem miserationum tuarum, * dele iniquitatem meam.

Sicque alternatim dicitur Psalmus eundo ad Ecclesiam.

V. Dispersit, dedit pauperibus. R. Justitia ejus manet in saeculum saeculi.

V. Benedicam Dominum in omni tempore. R. Semper laus ejus in ore meo.

V. In Domino laudabitur anima mea. R. Audiant mansueti et laentur.

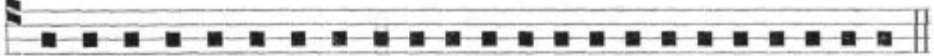
V. Magnificate Dominum mecum. R. Et exaltemus nomen ejus in idipsum.

V. Sit nomen Domini benedictum. R. Ex hoc nunc et usque in saeculum.

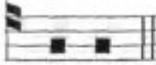

Ŧ Be-ne-di-ca-mus Do-mi-no. R. De-o gra-ti-as.

Ŧ Fi-de-li-um a-ni-mae per mi-se-ri-cor-di-am De-i re-qui-escant in pa-ce.

R. A-men.

Pater noster, secreto.

Quo finito, dicit Hebdomadarius: Ŧ. Deus det nobis suam pacem. R. Amen.

Ob dveh popoldne so bile slovesne večernice.

Kakor je vsaki dan čez leto ob deveti uri slovesna peta sv. maša, tako so tudi péte večernice vsaki dan ob 2. — *Tednar (hebdomadarius)* zapoje: *Deus in adiutorium meum intende. Celi kor nadaljuje: Domine ad iuvandum me festina. Gloria Patri* itd. Ko to spojó, zapoje prvo antifono in k *magnificat* tednar. Vsak psalm in antifono poje le samo eden; večje praznike dva in naj večje štiri.

Eden: *Dixit Domino meo.* Mali kor: *Sede a dextris meis.* Veliki zbor: *Donec ponam inimicos tuos etc.* In tako se mali in veliki zbor vedno spreminjata. Peli so gladko, vsaki zlog natančno zgovarjali, kakor: *me-o, me-is, tu-o-rum, me-di-o, prin-ci-pi-um, do-mi-nus, su-ae, na-ti-o-ni-bus, con-si-li-o etc.*

Opomnim, da vedno pojo le predpisane antifone in psalme od dotičnega praznika.

Ker se pri večernicah vse poje (antifone, psalmi, verzikeljni, himni, *magnificat*) trpé okoli pol ure.

Completorium je ob osmi zvečer v domači lepi kapeli, posvečeni presv. „srecu Jezusovemu“, v kateri je tudi podoba „Lurške Matere Božje“, kakor pod Rožnikom in pri sv. Jakobu v Ljubljani.

Pri *completoriji* se navadno le ricitira; le *Salve Regina* pojó sè spremljevanjem orgel. — *Matutinum* imajo vsaki dan ob štirih zjutraj, katerega manjše praznike pa večinoma pojó; začne se s *Pater. Ave. Credo. Deinde clara voce dicitur: Deus †*) in adiutorium meum † intende. R. Domine, † ad adjuvandum me † festina. Deinde ter dicitur: Domine labia mea aperies: † et os meum annuntiabit laudem tuam.* Potem ricitirajo ali pojo tretji psalm: *Domine quid multiplicati sunt etc.*, in potem še-le: *Venite, exultemus Domino † jubilemus Deo salutari nostro † etc.* (Dalje prih.)

Iz mojega dnevnika.

J. Lavtižar.

(Konec.)

Passau, 23. junija. — Ob petih zvečer sem se odpeljal iz Regensburga ter dospel po 4-urni vožnji tu-sem, kjer ni več toliko enakoličnih planjav, ampak vže mnogo pora-

† križec pomeni kratko pavzo.

ščenega gorovja. Passau je na meji bavarsko-avstrijski, mesto s 16.000 prebivalci in s kaj lepo ležo. Večina mesta se razprostira na levem nekoliko vzvišenem obrežju poleg Donave.

Líne, 24. junija. — Sveta Cerkev obhaja danes veličastni praznik presv. Rešnjega Telesa. Po ulicah gledam le vesele obraze in med to množico ljudstva radujem se tudi jaz slavnega dné, kajti praznujem ga na avstrijski zemlji. Vše ob sedmih zjutraj sem se napotil v krasno novo stolnico, da izvem, kdaj se bode vršila božja služba. Tu mi povedó, da bode ob desetih v stari stolnici cerkveno opravilo, ker nova še nij popolnoma dodelana. Podam se toraj tje, kjer počakam pri glavnem portalu prihod milostljivega škofa dr. Müller-ja. Nekako nenavadno slovesno se razlegajo mogočne orgle (delo Chrismannovo), ko stopa vladika sè sijajnim duhovskim in svetim spremstvom proti velikemu altarcu. Toda petje pri slovesni maši mi nij bilo posebno všeč. Pela se je neka inštrumentovana maša brez pravega cerkvenega duha. Razveselil sem se pa toliko bolje pri procesiji, kjer niso pele več „dame“, temuč so se razlegali krepki glasovi gojencev jezuitskega ustava Freinberg. To je bila pač velika iznenada. Ta čvrsta intonacija in lepa izreka je kazala izvrstno šolo, kakoršna je sploh pri jezuitih mogoča.

Popoludne sem ogledoval mesto, a prva skrb mi je bila ta, da ne zamudim popoludanske službe božje. Zato se podam ob treh zopet v stolnico, kjer so bile *vesperae cantatae*. Toda kakošne? Mnogobrojna duhovščina je sedela pred altarcem ter se — dolgočasila, ko so na koru peli psalme brez antifon. A to so bili psalmi samo po besedah, in še te se niso skoraj nič razumele. Napev psalmov je bil motetni slog s spremljevanjem cvilečih gosli. Kdo da jim je skladatelj, me je pač malo brigalo. Zakaj pa imamo osem različnih cerkvenih tonov za psalme z 22 spremeni? Nihče ne bode iznašel lepših napevov za psalme, kakor nam jih je dala Cerkev sama. O kako prav ima sveti Avguštin, ki piše, da je bil pri prepevanji psalmov v milanski cerkvi do solz ginjen! Jaz sem bil pa v linški stolnici tako mrzel, da bi jo bil kmalo pred sklepom iz cerkve potegnil. Nekoliko bolj sem bil vendar potolažen, ko je vtihnil vriš na koru in so gg. bogoslovci vsaj *completorium* koralno peli — dosti dobro, samo nekoliko prehitro, rekeli bi raztreseno in brez pravega občutka. Sedaj sem videl še le veliki razloček med koralom tukaj in med onim v Regensburgu. Nekako najbolj mi je ugajala v Lincu sklepna antifona *Salve Regina*. To nij bil pravi koralni napev, kateri se nahaja v večernicah, temuč tako zvani *Salve Regina* puščavnikov (Eremiten - *Salve Regina*). Peli so to sè spremljevanjem orgel. Kadencia *mi-re-ut* se večkrat ponavlja, ki znači joniški ton t. j. naš moderni dur. Spominjal sem se pri tej pomenljivi antifoni emavskih benediktincev, ki se vstopijo pri prepevanji *Salve Regina* vselej v polukrog pred altarcem ter vsi v podobo preblažene Device obrnjeni nebeško Kraljico prosijo, naj bi se ozrla z maternim očesom na zapuščene Evine otroke.

Po dokončanih večernicah grem še v lepo ursulinsko cerkev, kjer so bile ravno péte litanije presv. Jezusovega Imena. Pele so jih redovnice (gotovo s pomočjo svojih učenk) deloma eno-, deloma dvoglasno. Skladba je bila strogo cerkvenega duha in jako fina njena izvršitev.

Líne, 25. junija. — Še danes se mudim tukaj, ker mi je mesto zelo všeč. Velik železni most veže Linc z mesticem Urfahr. Bil sem tudi v jezuitskem zavodu Freinberg, ki je pol ure od mesta na precej vzvišenem griču. Maševal sem danes v kapucinskem samostanu. Bila je ravno sveta maša z blagoslovom, pri kateri so peli otroci. To je bilo zopet veselje jih poslušati.

Pred odhodom obiščem duhovnika Burgstaller-ja, ki je pevovodja pri novi stolnici. Spoznal sem v njem moža, ki odločno zahteva spolnovanje liturgijskih pravil v oziru cerkvenega petja. Sedaj je v novi stolnici le redkokrat služba božja, toraj je njegov delokrog zelo omejen. Kadar bode pa stolnica dodelana, tedaj prevzame on vodstvo stolnega kora, ki bode imel vso drugačno podobo kakor sedanji. Bog mu utrdi njegovo nekoliko bolj rahlo zdravje!

Beljak, 26. junija. — Včeraj in danes smo premerili dolgo pot od Linca tu-sem, Peljal sem se po progi Enns-Steier-Admont-Beljak. Tukaj gledam pa vže naše Karavanke,

ki me spominjajo, da sem se povrnil zopet k svojim bratom — Slovencem. Živeč mnogo časa med tujim ljudstvom, pogršel sem drage domače besede ter se spominjal velikokrat naše krasne očetnjave. Da bi ne bila vzvišena ideja, ki nij niti nemška niti sploh národnostna, temuč k a t o l i š k a, da bi ne bila sveta cerkvena glasba: — kaka druga stvar bi me bila pač težko obdržala tako dolgo v sredi Nemčije. Sedaj pa po prestancem trudu zupuščam tujino v smislu pesnikovem:

„Nam, kakor mati domovina bodi;
Kje sinu je nad mater draga stvar?
S podobo njeno v srci svet obhodi,
Kar lepega on najde med naródi,
Domov prinese, nji pokloni v dar!“

D o p i s i.

Iz Središča. (Spomin in želja.) G. vrednik! Ko sem v zadnjem listu „Cerkv. Gl.-a“ konci jako zanimivega članka „Iz mojega dnevnika“ bral: „konec prih.“, užalilo se mi je nekako srce in sklenil sem takoj, pisatelju č. g. župniku J. Lavtizarju očitno se zahvaliti za njegove spomine. Ob enem so se mi jeli povračati moji lastni spomini iz daljnih dni, se vé da — vsi drugačni! Nij sicer moj namen jih tukaj zabilježiti takó vestno, kakor g. dnevničar svoje; à, da pridem do svojega cilja, do „prošnje“, naj jih le memogredé omenim. — Komu nij znana Idrija, mesto, kjer se cedi živo srebro? Ona je na Kranjskem za Ljubljano prvo mesto, ki ima nad 4000 prebivalcev, svojega lastnega deželnega poslanca, dandanes edino zidano gledišče in svojo c. kr. rudniško godbo, ki ima tudi nalogo ob nedeljah in praznikih na cerkvenem koru sodelovati. Oj, ti godba in cerkveni kor, prav vidva sta mi potisnila pero v desnico! Ob onih časih, ko sem bil jaz še mlad in je bil vrišč na koru prvi pogoj lepe cerkvene glasbe, govoriло se je sploh in veljalo je (vsaj v Idriji) za absolutno resnico, da ga nij boljšega cerkvenega petja in „lepše muzike“, kakor v Idriji. Bilo je to tudi mogoče. Še živo se spominam, s koliko pazljivostjo sem čul pripovedovati o ranjem glasbo- in pevovodji Robi, prijatelju Kašpar Mašeka in Schwerdt-a; koliko marljivih učencev da je imel, katere je učil raznih glasbenih instrumentov in tudi „generalbasa“. Da, generalbasa! in vadili so se ga s toliko gorečnostjo, da je eden izmed učencev, (ki so v rudniku delali) po trudapolnem podzemeljskem delu domu pridšedši po cele noči še svoj naštevilkani bas študiral in pri glasovirji zaspal. Ljubili so pa ti učenci svojega mojstra Robo kot očeta, in ko je mož umrl ter so ga imeli z godbo spremiti do groba, niso mogli svoje naloge zvršiti, kajti instrumenti so utihnili, ker so godci jokali.

Res, da je bil takrat in še pozneje gledé cerkv. glasbe pokvarjen okus, vendar je stal idrijski kor „na vrhuncu časa“. Mozart, Haydn, Diabelli, Schiedermayer, Mašek, Schwerdt i. dr. so se vrstili ob nedeljah in praznikih. Vokalnih skladeb ali tudi le sè samimi orglami v farni cerkvi ob 10. nikdar nij bilo slišati: pač pa gosli, viola, violon, rogovi, fagot, trombe in o največjih praznikih tudi posavna in pavke. Ne čudimo se temu. Res da so bili sodelovalci na koru večinoma nadarjeni in iskreni glasbarji, pomagali so pa tudi simtrtje diletantje in kar je najbolj vplivalo na obilno obiskovanje glasbenega zbora, bilo je to, da so njegovi člani pri sv. maši si zaslužili svoj „šiht“. Kakošno veselje je bilo zame, ako sem se mogol vrniti na kor! Pač je bilo težko, kajti dečku se navadno tako godi v družini tesno natlačenih godcev, kakor psu v cerkvi sploh. Še jih slišim, kako so ubirali gosli in pavke in drugo orodje pred sv. mašo, kakšen ropot je nastal z takozvano „entrado“ ob svetih časih — bil sem ves sročen. In kako da bi ne bil? Saj so bili še odraščeni z menoj vred. Muzika je bila glavna reč; sv. daritev je morala v kot pred njo, svirale so se mesto graduala in ofertorija dolgotrajne „simfonije“ (tako so jih zvali), izmed katerih mi še dandanes po ušesih zvoní komad iz „Kalif von

Bagdad⁴. Petje je bilo v drugi vrsti: sopranov sicer mnogo, ki so pa večinoma imeli že kanonično starost, alta je čisto manjkalo, tenor krepak, a z enim samim glasom zastopan in isto tako bas, ki mi je že dečku vrlu dopadel. Tempo — sempre allegro, ali vsaj allegretto!

Dovolj spomina; naj pride prošnja na vrsto. — Kako da je dandanes s cerkv. korom v Idriji mi nij znano, à izvedel bi kaj rad in baje tudi Vi, g. vrednik (Kaj rad! Vr.). Nastala je za cerkveno glasbo nova doba, boljša doba. Povsod napredujejo Bogu v čast in vernim v prid; menda tudi v Idriji, kjer bi se ravno tu zavoljo glasbenih in gmotnih moči lahko veliko storilo. Od vsih (žalibože, da je mnogo peres zarjavelo. Vr.) strani prihajajo dopisi v „Cerkv. Gl.“; toda iz Idrije, ako se prav spominjam, ga še nisem čital. „Slovenec“ je od onod prinesel dopis o sprejemu premil. g. knezoškofa dne 21. jun., o birmovanju in drugih slovesnostih; pričakoval sem, da bôdem kaj bral tudi o cerkveni glasbi, a moja nada se nij spolnila. Prosim toraj kakega gospoda, ki je naše gore list, bodi si Idrijčan, ali okoličan, ali tudi sosed Goričan, naj blagovoli sporočiti v „Cerkv. Gl.“ o sedanjem stanju cerkv. glasbe idrijske gledé repertoara, moči, pevskih vaj i. t. d. Jako hvaležen mu bodem! (Vredništvo tudi. Vr.)

Iz Rudnika. (Zagovor.) Gosp. vrednik! Zastonj sem pričakoval že v dveh listih „Cerkv. Gl.“, da priobčite moj obširniši*) zagovor na pogrevanje gosp. Försterjevih predsodkov proti Chev -ovi številčni metodi (oziroma proti mojemu prevodu) in na nove osebne napade in predbacivanja (str. 28. „Cerk. Gl.“). Lahko si mislim, da ste zagovor zavrgli iz osebnih ozirov do gosp. Förster-ja, ali morda tudi zaradi nekolike obširnosti (akoravno sem napade le površno zavračeval); vendar mislim, da mi po pravici ne smete odreči prostorčka vsaj za najkrajše opravičevanje proti gosp. Förster-jevim očitanjem. Prepisa nisem sprožil jaz, ampak gosp. Förster, ki je prvi neopravičeno napadel Chev -ovo metodo (po njem tendencijozno „Stahlovo“ imenovano). Da sem v članku „Katera je boljša?“ napad odbijal in skušal dokazovati prednost Chev -ove metode pred Förster-jevo, bila je le pravica in dolžnost brambe dobre stvari, nikakor pa napad na F.-jevo „Pesmaričico“, kakor jo poljubi g. F. imenovati. Da je pa g. Försterjev odgovor nov in to ošoben napad, spoznam iz tega, da mi očita a) zavijanje, obrekovanje in sumničenje, — b) da usiljujem svoj prevod, c) da hočem njegovo „Pesmaričico“ z vso silo izpodrinuti. Enakopravnost in nepristanost zahtevate, da mi daste tudi za ta napad prostorčka za najskromnejši odboj in samobrambo: a) Naj sodijo č . čitatelji sami nepristransko, ali je g. F. na str. 16. „Cerkv. Gl.“ Chev -ovo (Stahlovo) metodo obsodil, da ravna po ali proti učni in naravni postavi, ker začenja takoj s 5 toni in s terco v e pri 1. pesnici — nasproti F.-jevi, ki začenja z ritmičnimi vajami na enem tonu itd., kakor se mora nauk začet  po učni pa tudi po naravni postavi“. In po takem nepristanskem sodu naj tudi presodijo, koliko je v mojem odboju „zavijanja, obrekovanja in sumničenja“. — b) Gledé vsilovanja (če se hoče priporočevanje in ponudba tako zvati) je lahko vsakemu znano, kdor se za to briga, kje ga je bilo in kje ga je več, ali na moji ali na g. Försterjevi strani. — c) Koliko pa da „Pesmaričico“ s silo izpodrivam, naj sprevidi g. F. iz „Navoda“, kjer jo priporočam za praktične vaje seveda po predhodnih melodičnih in ritmičnih vajah po Chev -ovi metodi in iz mojega dejanskega ravnanja, da sem že mnogo „P.“ kupil za praktično gradivo na predhodni podlagi Chev -ove metode. S koliko „silo“ g. F. Chev -ovo metodo na tak način izpodriva, mi ni znano? —

Na druge ugovore proti Chev -ovi metodi in dviganje F.-jeve metode nad taisto omenim le na kratko:

*) Odkritosrčno Vam povemo, preč. g. župnik, da ste nas bili s  svojim zagovorom v veliko zadrego spravili že zato, ker nas kolegijalnost do g. vrednika „prilog“ veže ne dalje presti sitne pravde radi neljubih posledic, ki ne veljajo edinim osebam, ampak tudi stvari, katero „Cerkv. Gl.“ zastopa. Prav zato smo bili priložili Vaš daljši članek. Zadrega pa nij veliko manjša gledé sledečega „zagovora“. In le, ker „ad marginem“ pišete: „To pričakujem od Vaše nepristranosti in se opiram na enakopravnost, ki mi pristaje i. t. d.“ — ustrežemo Vaši želji, dasi tudi neradi. Vr.

1. Po Chev -ovi metodi se izolika povprek 90% (in celo po 95%) samostojnih pevcev; koliko pa po F rsterjevi?

2. Kaj je **lo je**, ton k tonu priklopovati, — ali iz narave melodije ton za tonom odlu evati t. j. nanj opozarjati?

3. Kaj je **lo je**, 2 sili vsako posamno premagati, — ali se takoj proti obema napenjati t. j. proti melodiki in ritmiki ob enem?

4. Načelo „*divide et impera*“ je aksiom, ki je veljal pred nami, velja sedaj in bode veljal, dokler bode svet stal. Ali ne velja še zlasti dandanes tudi v šolah s skoraj brezmejnimi razredi, skupinami, oddelki; naravnimi in umetnimi nazornimi pripomočki, stroji itd.; ali ni vse za to, da se posamnosti toliko bolj vtisnejo („*divide*“) in da se gotoveje doseže („*impera*“)?

5. Gotovo, da je duh kake stroke bistvena stvar, a tudi gotovo, da se do duha pride najprej po najbolj prikladni obliki (vnanji obleki). Je-li Chev -ova taka, ka e preteklost; je-li Förster-jeva, u ila bode bodo nost.

6. Za merodajno, avtoritetno ocmbo F.-jeve metode navedem besede Stahlove, prvaka nemških  tevilkarjev: „Das Heft vom H. F. gef llt mir schon deshalb nicht, weil er sich ganz unnöthige und unmotivirte Abweichungen von unserer Bezeichnung des Taktes, unserer Benennung etc. erlaubt. Jeder, wer es auch sei, der sich ein eigenes Meth dchen zurecht macht, stört die Einheit und Einigkeit, ist ein Feind unserer Sache?“

G. J.

Razne re i.

— Kone na presku nja n encev orgl.  ole v Ljubljani bode  etrtek, d n  14. julija ob 9. uri. Vabijo se k njej prijatelji cerkv. glasbe, ljubljanski in zunaj Ljubljane.

— V odbor Cec. dru tva mariborskega voljeni so per acclamationem: predsednikom preč. g. kanonik Ogradi, podpredsednikom in blagajnikom preč. g.  piritual Hribovšek, tajnikom preč. g. Dr. Avguštin Kukovič, knjižničarjem preč. g. stolni kapelan Heber, pevskim učiteljem g. Satter; odborniki gg. Miklošič, Manich, Hudovernik in Meško.

— Reforma cerkvene glasbe v Praški metropoli sv. Vita. „Cyrill“ piše: Najgore nej a želja se je nam izpolnila. Metropola sv. Vita kraljevih Hradčanih je odprla svoja vrata društvu sv. Cyrilla. Prečastiti, vedno zvesti kapitelj metropole je imenoval kapelnikom prvega cerkvenega kora v kraljestvu  eskem prvega in vzornega vodjo cerkvene glasbe, Jozefa F ersterja. Reforma cerkvene glasbe, po sv. Cyrilla in Methodu rojena, od sv. Vojteha z navdušenjem in ljubeznijo gojena, je stopila iz doline na višavo hrad ansko k sv. Vitu. Pod varstvom sv. deželnih patronov praznuje „*musica sacra*“ svoj zmagonosni obrod. Ako je Praga po pravici glava kraljestvu, je metropola sv. Vita glava cerkvam. Zivo telo društva sv. Cyrilla je dobilo glavo . . . . . Zbor instrumentalistov je razpuščen. Pevski zbor sedANJI (3 soprani, 3 alti, 3 tenori in 3 basi) se razširi na 24 udov. Za pravilne vaje je pevskeemu zboru odlo ena prostorna soba v bivšem samostanu sv. Jurija, kamor da prečastiti gospod prelat Dr. Eduard Ter  svoj dragoceni klavir. Tu se umesti tudi glasbeni arhiv, kateremu je pre . kapitelj volil za letos 200 gold. razun 1200 gold. za rekonstrukcijo orgelj na k ru. Novi kapelnik je bil pooblaščen, da nadzuruje tudi petje koralistov, kateri so bili do sedaj v svojih funkcijah samostalni; 15. avgusta se prične delovanje novega zbora. Občno dru stvo sv. Cyrilla kli e svojemu podpredsedniku in kapelniku pri sv. Vitu k blagoslovu dela na polju cerkvene glasbe iz srca iskreno: „Zda  B h!“ — Lehner.

— Vsled ukaza prevzv. g. kneza in nadškofa Solnograškega  e od začetka tega leta na ondotnem stolni kem koru ne sodelujejo ve  ženske (toda na korih družih cerkv   e zmiraj); zato se je po dobrotljivosti njih ekscelece de ki pevski zbor pomnožil do 14 grl.

✎ Opravni stvo „Cerkv. Gl-a“ najljudnej e prosi p. n. gospode naročnike, naj blagovolijo mu poslati zaostalo naročnino.

Pridana je listu 7.  teev. prilog.

Odgovorni vrednik lista Janez Gnjezda. — Odgovorni vrednik glasb. priloge Anton F erster. Zalaga Cecilijino dru stvo. — Tiska R. Milic.